

Premium

Leerlingen Kortenhoefse St. Antoniuschool maken een reis rond de wereld in één voorstelling. 'De leerlingen hebben een hele leuke dag en leren intussen van alles'

Carole van Zuilen: „Mooi dat bijna alle leerlingen en ouders er waren.“

© Studio Kastermans/Danielle van Coevorden

Tijdens

© Studic

Welmoed de Lang

Gisteren om 21:00

KORTENHOEF

In het kader van de meester- en juffendag (muffendag) zijn de leerlingen van de Kortenhoefse St. Antoniuschool maandag de hele dag in touw om aan het

eind van de middag een gezamenlijke voorstelling te presenteren. „Het is een muzikale reis langs vier continenten”, legt coördinator Hanneke Kuijer uit.

„Dit is zo leuk. En zo mooi dat bijna alle leerlingen en ouders aanwezig zijn”, aldus directeur Carole van Zuilen als de ongeveer 240 leerlingen van de St. Antoniuschool aan het eind van de maandagmiddag voor hun ouders een flitsende voorstelling neerzetten.

De verschillende groepen van de school hebben gedurende de dag een deel van de voorstelling ingestudeerd en in de middag past alles naadloos in elkaar. De leerlingen spelen op muziekinstrumenten uit Azië, Afrika, Zuid-Amerika en Australië of zingen liedjes uit dat continent. Elke klas of groep neemt daarbij een werelddeel voor zijn rekening. Tegelijkertijd wordt tijdens de 'muffendag' ook nog eens in één keer alle verjaardagen van de meesters en juffen gevierd.

„Dit is natuurlijk een hele leuke afsluiting van het jaar”, vertelt coördinator Hanneke Kuijer, in de wetenschap dat er een flinke logistieke operatie aan vooraf ging.

Gedurende de dag studeren namelijk alle leerlingen een liedje in, spelen op instrumenten en maken kleding of andere versieringen. „Het is voor de leerlingen een hele leuke dag, terwijl ze zonder het in de gaten te hebben toch van alles leren: ritme, klank, creatieve vaardigheden. Er zijn stiekem allemaal leerdoelen in de dag verwerkt”, vertelt 'juf Hanneke' die ook interne cultuurcoördinator (icc) en leerkracht van groep drie is.

(Tekst gaat door onder de foto)

Natasja Barkhuysen: „De spanningsboog is bij peuters niet zo groot.”

© Studio Kastermans/Danielle van Coevorden

Focus

Natasja Barkhuysen, eigenaresse van het bedrijfje de Kinderkaravaan die de dag begeleidt, laat de peuters, die zijn gekoppeld aan Azië, halverwege de ochtend een lange draak vormen. Twee leerlingen mogen vooroplopen met de kop van de draak in hun handen en daarachter loopt de rest van de groep met een lang groen stuk stof met daaronder rode glinsterende slierten, wat samen het lichaam van de draak moet voorstellen.

De eerste rondjes gaan goed, maar daarna valt de groep wat uit elkaar. „Ja, de spanningsboog is bij peuters niet zo groot. Op een gegeven moment is het wel genoeg geweest voor ze”, lacht Barkhuysen. „Maar dat komt tijdens de voorstelling vanmiddag goed hoor. Dan komen de ouders kijken en is ineens de focus er. Ik weet niet of het de adrenaline is, maar dan gaat alles heel strak. Ik doe dit al ruim dertien jaar en het is altijd nog goed gegaan.”

(Tekst gaat door onder de foto)

In de sporthal luistert groep zeven en acht aandachtig wanneer ze moeten slaan.

© Studio Kastermans/Danielle van Coevorden

Ritme

Groep vijf en zes zijn gekoppeld aan en Zuid-Amerika en in de naast de school gelegen sporthal de Fuik mogen zij zich uitleven met de jambees (hoge trommel), tamborines (kleine tamboerijn), ganza's (een rammelaar gevuld met kralen of rijst) en agogo's (een handvat met twee koeienbellen). Daarna zijn daar groep zeven en acht aan de beurt. Zij zijn gekoppeld aan Afrika. „We hebben vanochtend een masker gemaakt en een ketting met glitters. Maar ik wil wel iets meer met muziek, dans doen of zang”, zegt tienjarige Silvie Freitag, die snel op haar wenken wordt bediend.

Walter Barkhuyzen, de echtgenoot van Natasja, gaat namelijk met trommels en ander slagwerk met ze aan de gang. „Ik ben de dirigent en jullie het orkest. Jullie moeten volgen wat ik doe”, zegt Walter meerdere keren. Op zijn aangeven moeten de leerlingen een, twee, drie of vier keer op hun trommel slaan en direct daarna stil zijn. De tien- en elfjarigen kijken steeds geconcentreerd wat ze moeten doen. Hoewel er nog wel eens een leerling te snel of weer juist te langzaam slaat, gaat dat al verrassend snel goed en de kinderen hebben er duidelijk lol in.

(Tekst gaat door onder de foto)

Elise Leeftang legt met haar tweelingzusje Esmee de laatste hand aan haar hoed.

© Studio Kastermans/Danielle van Coevorden

Jagers

Terug in het schoolgebouw heeft ook Elise Leeftang een leuke dag. „We hebben een hoed gemaakt”, vertelt de zevenjarige trots, terwijl ze een zwart vel laat zien dat zo’n tien centimeter breed is en later aan elkaar geniet zal worden. Erop heeft ze met puntjes onder meer een hagedis, twee vissen en enkele fraaie versiersels geschilderd. „We hebben dat gedaan door met wattenstaafjes in verf te dopen en dan op het zwarte vel te drukken. Ik vond het heel leuk om te doen.” Eerder hebben ze een deel van de voorstelling geoefend, waarbij zij het aandeel Australië hebben. „We zijn jagers en jagen met bamboestokken op kangoeroes. Die kangoeroes zijn andere leerlingen die net doen alsof. Maar uiteindelijk vinden we het zielig en laten we ze toch gaan.”

’s Middags wordt dat voor de ouders buiten op het schoolplein in een uurlange voorstelling prima uitgevoerd. Kuijer: „We vinden het belangrijk om als school eenheid, verbondenheid en saamhorigheid uit te dragen. Dat we één school zijn en dat de grote ook de kleintjes een beetje helpen of elkaar moed inpraten. Dat maakt het zo mooi.”

Tot slot volgt er tot enthousiasme van de ouders door de leerlingen een gezamenlijk lied. Van Zuilen: „Geweldig om de gezamenlijkheid te zien. Echt een fantastische voorstelling.”

